Gökçe
ARİFOĞLU

DİJİTAL KOLAJ / DIGITAL COLLAGE

SÜKÛNET

SOLO ART EXHIBITION

KİŞİSEL RESİM SERGİSİ

Gökçe ARİFOĞLU

1985 yılında Rize'de doğan Gökçe Arifoğlu, lisans eğitimini Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümünde tamamladı. 2015 yılında On Dokuz Mayıs Üniversitesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümünde yüksek lisansını, 2019 yılında ise doktora eğitimini tamamladı.

2012 yılında Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümüne atanmış olup, aynı bölümde Dr. Öğretim Üyesi olarak görev yapmaktadır.

Arifoğlu; Rize Plastik Sanatlar Derneği (RİPSAD) yönetim kurulu üyesi ve Görsel Sanatlar Eğitim Derneği (GÖRSED) üyesidir.

Sanat Eğitimi, Dijital Sanat, Çocuk Resim Sanatı, masal kitapları illüstrasyonları ve hareketli çocuk kitapları alanlarında akademik çalışmaları bulunan Arifoğlu'nun; illüstrasyonlarını bizzat hazırladığı ve farklı yayınevleri tarafından yayımlanan çok sayıda çocuk kitabı bulunmaktadır. Evli ve bir çocuk annesidir.

Born in Rize in 1985, Gökçe Arifoğlu completed her undergraduate education at the Department of Painting, Faculty of Fine Arts, Anadolu University. She completed her master's degree at the Department of Fine Arts Education, Ondokuz Mayıs University in 2015, and her doctoral education in 2019. In 2012, she was appointed to the Department of Fine Arts Education at Recep Tayyip Erdoğan University Faculty of Education, where she currently serves as an Assistant Professor. Arifoğlu is a member of the board of directors of the Rize Plastic Arts Association (RİPSAD) and a member of the Visual Arts Education Association (GÖRSED).

Arifoğlu has academic work in the fields of Art Education, Digital Art, Children's Painting Art, fairy tale book illustrations, and animated children's books. She has illustrated numerous children's books, which have been published by various publishing houses. She is married and has one child.

gokcearifoglu@gmail.com
gokce.arifoglu@erdogan.edu.tr

SÜKÛNET

Bu sergi, sesin değil sessizliğin resmini arar. Her katman, bir sesin sustuğu anda doğan boşluğu taşır. Renk, gürültünün ardından kalan yankıdır. Figür, beliren değil, çekilen bir varlıktır. Benim resmim, kalabalığın ortasında kendini geri çeken insanın yüzüdür.

Bu çalışmalar, dijital kolaj ile boya arasında gidip gelen bir varoluşu temsil eder. Ekranın düz yüzeyi ile boyanın pürüzlü teni birbirine karışır. Teknolojinin soğuk ışığıyla insan elinin sıcak izi aynı yüzeyde buluşur.

*Renk katmanlarının arasına yerleştirdiğim kare formlu pikseller, dijital dünyanın düzen arayışını simgeler. Bu pikseller, teknolojik bir sessizliği temsil ederken aynı zamanda el emeğiyle yeniden tanımlanmış "insani bir hata payını" da taşır. Sonradan eklediğim bu renkli kareler, aslında renklerin içinde saklanan renk pigmentlerinin ta kendisidir ve **Öz**'ü temsil eder.*

Bu buluşma, çağın içindeki çelişkiyi, dokunma arzusunu ve kaybolan gerçekliği sorgular. Gözlerimizin alıştığı hız, zamanla zihinlerimizin alışamadığı bir telaş yaratmaya başlar. Ben bu telaşın içinde, bir duraklama noktası kurmak istiyorum. Her figür, bir nefes; her renk, bir içe dönüş anıdır.

"Sükûnet", görsel bir sessiz alan yaratma girişimidir…

Gökçe ARİFOĞLU

Ekranın düz yüzeyiyle boyanın pürüzlü teni aynı bedende birleşir. Dijitalin soğuk ışığı, insan elinin sıcak iziyle karışır.

Her çalışma, çağın hızına karşı kurulan küçük bir sığınaktır. Burada zaman yavaşlar; iç ses duyulur.

Figürler görünmek için değil, kaybolmak için vardır. Kalabalığın ortasında geri çekilen insanın yüzü belirir. Bu yüz, bir kimlik değil; bir duraklama hâlidir.

Sessizliğin içinde, yeniden nefes alan bir varoluş gibi...

Renk katmanlarının arasına yerleştirdiğim kare formlu pikseller, dijital dünyanın düzen arayışını simgeler. Bu pikseller, teknolojik bir sessizliği temsil ederken aynı zamanda el emeğiyle yeniden tanımlanmış "insani bir hata payını" da taşır. Artık bildiğimiz geleneksel fırça yoktur. Şimdi sanal fırçaların konuşma zamanı...

*Sonradan eklediğim bu renkli kareler, aslında renklerin içinde saklanan renk pigmentlerinin ta kendisidir ve **Öz**'ü temsil eder.*

Kırmızı artık öfke değil; bir iç ısıdır.
Mavi, uzaklık değil; derin düşüncenin rengidir.
Sarı, gürültüden kopmuş bir sabahın ilk ışığıdır.
Renkler artık dış dünyanın temsili değil,
iç dünyanın yankısıdır.

Bu sergideki figürler kimseye ait değildir, onlar artık birer izdir.
Yarım kalmış bir yüz, sönmüş bir beden, uzak bir siluet...
Hepsi, var olma çabasının geçici biçimleridir.
Sükûnet, bu biçimlerin arasındaki boşlukta gizlidir.

“Sükûnet”, bir son değil, bir davettir.
Bir durup bakma, bir yavaşlama çağrısıdır.
Dijital çağın hızla akan imgeleri arasında
bir soluk alma alanı sunar.
Bu sergi, seyircinin kendine dönebilmesi için açılmış bir
pencere gibidir.

Belki de en yüksek ses, susmanın içindedir…

